

iulia militararu

Mod de re folosire a atlasului
(auto)mat/on (auto)BIO/graphy/I©

licență creative commons CC BY 4.0

khora impex, iulie 2017

<http://khora-impex.com>

(auto)mat/on (auto)BIO/graphy/ I©_Manifest/are pentru o eco/logie antiproducție

Felul cum este alcătuit atlasul, cuprinzând text cu descrierea discursurilor și planșe, poate fi folosit la identificare fiecare separat sau împreună. Aceste două părți sunt strâns legate între ele, prin trimiteri la speciile ilustrate și invers. Cum s-a arătat în introducere, enumerarea discursurilor este, în general, la fel, atât în text cât și în planșe, cu deosebirea că în planșe prezentarea grupată se face pe întreg ansamblul discursurilor și nu pe formațiuni, ca în text.

Determinarea cu ajutorul textului. Pentru o orientare mai ușoară în identificarea discursurilor, făcându-se trimiteri la planșe, s-a făcut o manifestare, adică s-a popos un mod de refolosire a obiectului. În această manifestare, s-au trecut toate datele necesare reutilizării lui adecvate, în diferite situații concrete, ținându-se seama de faptul că se află în permanentă mișcare, mișcare ce-l poate duce uneori în spații total neadecvate condițiilor lui de funcționare optimă. Ceea ce ne-a interesat a fost, nu felul cum este utilizat în aceste situații, ci exact felul cum se opune acestei utilizări în contextele respective, adică reutilizarea de sine a obiectului.

În România, identitatea unui text literar se crede că-i foarte ușor de stabilit. Ansamblul textelor asemănătoare sau identice au o mare valoare pentru determinarea personalității

unui autor. Nu știm, însă, dacă la noi în țară schimbarea de nume s'întâmpină adesea. Numele și prenumele, etatea etc. ce figurează într-o biobibliografie, registru de acte civile sau penale, permit o singură afirmare, aceea că actul există în realitate, dar în nici un chip acest act dovedește că numele și calitățile menționate convin cutărui sau cutărui autor. De aceea fotografierea discursurilor constituie deja un progres însemnat. În acest sens, ne revine sarcina de a crea o methodă adevărat științifică, permițând o clasificare ușoară, dar mobilă a signalmentelor. Această methodă va fi numită din nou printr-un act de apropiere *semnuire anthropoformă* pentru o percepere a obiectului integrată practicii cotidiene.

Contribuțiuni la studiul ecologiei antiproducție. Fiziognomonie. Temperamentele bilios, sanguin, limfatic și nervos, inspirate probabil, după cele patru operațiuni aritmetrice - adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea, corespunzând celor patru puncte cardinale - est, vest, nord, sud sau celor patru elemente componente ale universului - soarele, aerul, apa și pământul, nu se mai folosesc astăzi decât cu titlul de documentare istorică. Însă, odată cu descoperirea glandelor cu secreție internă, studiul textelor umane intră într-o fază nouă: orice discurs este expresiunea formulei lui endocrine. În acest sens am căutat să explorez terenul, făcând din fiecare constituție a lui un temperament, am încercat să deduc personalitatea discursului fizic și, încadrând caracterul său într-o formă morfologică, să dau o aplicațiune socială acestei probleme și în felul acesta să fac fiziognomie.

Făcând etimologia cuvântului (de origine elenă) și descompunându-l în *fisis* (natură) și *gnomi* (judecată), care își propune să se ocupe cu traducerea aptitudinilor sufletești din starea fizică (naturală) a discursurilor. Corpul în întregime, capul și în special fața cu trăsăturile și particularitățile ei, atât anatomice cât și fiziologice, expresiunea mimică etc. vor constitui oglinda în care specialistul va putea citi și descifra cutele adânci ale textului și va face fiziognomie. Analiza unui asemenea sentiment fiziognomic prin importanța lui de a destăinui după trăsăturile feței, după expresiunea mimetică, după forma feței, a capului și a corpului, tot ce ar putea fi ascuns în sufletul discursului, a contribuit ca literatura să iasă din faza expresionismului și să ia un caracter net științific, intrând în faza ei experimentală.

Fața ca mijloc de interpretare fiziognomică

Fața, prin expresiile cu care ea constituie langajul mut, langajul mimic, este oglinda clară fidelă care face ușor inteligibilă orice manifestare a langajului discursului, orice formă de gândire interioară a acestuia. Figura, fizionomia sunt pentru om textul cel mai bun, de tot ceea ce se poate spune despre el. Ansamblul armonic al trăsăturilor feței nu trebuie să trădeze nici cea mai mică urmă de semne patognomonice din punct de vedere al simetriei, al alinierii sau al proporționalității lor. Astfel, în cea mai mică modificare în acest ansamblu fiziognomic se pot citi imperfecțiuni ale discursului, precum: imperfecțiuni intelectuale, tulburări de caracter, urme de vicii și multe alte elemente din sfera caracterului.

Pentru a putea deduce starea sufletească, după aspectul fizic, adică după starea naturală a discursului, fiziognomistul trebuie să utilizeze mai întâi toate mijloacele de care dispune știința medicală. Atențiunea va fi atrasă în primul rând, asupra capului, în care se găsește organul gândirii, iar grija interpretării acestei arte a fiziognomoniei discursului va fi îndreptată asupra formelor cutiei craniene. Fața, cu trăsăturile și caracteristicile ei, va veni în al doilea plan în câmpul de activitate al fiziognomoniei, aceasta datorită faptului că, pe când formele cutiei craniene sunt definitive, invariabile, acelea ale feței sunt schimbătoare și depind de cauze multiple. Bărbatul și în special femeia recurg, nu rareori, la operațiuni chirurgicale, pentru a-și înfrumuseța fața, așa cum ar trebui să facă și cu discursul. Trebuie să semnalăm că, chiar în cazurile, în care, n'ar fi vorba de asemenea intervenții, expresiunea feței nu traduce întotdeauna starea obiectivă, reală din suflet: sunt așa cunoscutele „paramimii”, în care fața traduce expresiuni contradictorii. Cutia craniană, însă, nu suferă decât cu foarte mari riscuri o intervențiune chirurgicală, numai atunci, spre exemplu când o boală a creierului reclamă imperios acest lucru.

Cu toate acestea, fața, prin transparența ei, rămâne oglinda aproape fidelă într'o serie de maladii care interesează profund starea de sănătate fizică a discursului. Nici n'ar mai fi nevoie, dealtfel, să insistăm în direcția aceasta. Totuși trebuie să menționăm că există o figură, adică un discurs tuberculos, un discurs canceros, un discurs malaric, tifoid, meningitic, alcoolic, un discurs holeroid, un discurs caracteristic

paraliziei generale, după cum există un discurs de maniac, de melancolic, de confuz, de halucinant, de delirant, de imbecil, de dement, de idiot etc., fără nici un fel de modificare craniologică. De aceea, noi vedem alături de creier un întreg complex de glande interne, determinând chimismul organic, modificând viața celulară și canalizând prin neuron ansamblul proceselor discursive. Discursul și caracterul său sunt în funcțiune de glandele cu secreție internă. Figura reprezintă un extras de principii anatomice structurale care au prezidat la formațiunea întregului corp discursiv, în acest sens ea constituie un comprimat de impulsioni trofice neurochimice. „Figura este cartea de vizită a constituțiunii discursurilor în întregime”. Fața este într'un cuvânt expresiunea formulei endocrine și neuropsihice a discursului.

Ochii din punct de vedere fiziognomic

Ceea ce reprezintă ochii din punct de vedere al interesului fiziognomic nu e atât exteriorizarea elementului intelectual, cât desvelirea acestui fond psihic pe care îl predomină afctivitatea. Nu rareori ni se întâmplă în practica noastră de toate zilele ca atunci când vrem să aflăm de la cineva adevărul adevărat, îl invităm să ne privească în ochi; prin ei putem să controlăm dacă adevărul e suspect sau dacă suntem induși în eroare.

Mâinile din punct de vedere fiziognomic

Într-un sistem ideal, totul se vrea controlat, de la poziția mâinilor, la expresia feței. Din acest punct de vedere,

măinile pot, grație particularităților lor, să contribuie în cea mai largă măsură, la un studio fiziognomic, permițând a deduce din analiza lor forma caracterului și sufletul discursului. Asemenea lucruri erau cunoscute de mult, cu cinci sute de ani înainte de era creștină. Anaxagoras susținea că discursul își datorează înțelepciunea și superioritatea sa suflatească, numai grație mâinilor, acestor aparate cu care apucăm obiectele. Fără activitate manuală nu se poate concepe o activitate discursivă. Discursul nu-și găsește origina, decât în pupilele delicate ale degetelor, simțul tactului este la baza tuturor simțurilor. În acest sens, mâinile constituie mai mult decât un simbol de credință.

Deși s'ar părea că există o egalitate între cele două mâini, această egalitate este însă numai de formă: mâna dreaptă se deosebește enorm de mâna stângă, atât din punct de vedere fizic și fiziologic cât și, mai ales, al tipului de discurs. A priori, mâna dreaptă este mai mare, mai energetică (decât mâna stângă căreia i se atribuie în stare normală un rol ajutător în activitatea zilnică); fără îndoială, ea este și mult mai activă. Acest prestigiu al mâinii drepte era cunoscut de sălbatici, cari mânuiau cu ea arcul și cuțitul; această întâietate a mâinii drepte era subliniată de Romani, cari se așezau pe mâna stângă chiar când mâncau, sau o băgau sub toga, făcând impresia că aveau numai mâna dreaptă, iar cea stângă le-ar fi amputată.

Dacă ne gândim la sistemul de inervațiune al acestei mâini, putem ușor înțelege că își are sursa nervoasă în emisferul cerebral stâng, în care se găsesc domeniile tuturor facultăților noastre discursive. Datorită faptului că mâna

dreaptă este în strânsă concordanță cu viața noastră, trebuie să afirmăm că în discurs, nu există decât ceea ce a trecut prin simțuri, iar simțul tactului este origina tuturor discursurilor, el se subtilizează în raport direct cu experiența. Această mână devine, din punct de vedere social, religios, moral, simbolul legalității, al cinstei, al bunei credințe, al respectului, al sincerității, pe când mâna stângă devine simbolul îndoielii, nesiguranței, nesincerității, expresiunea „stângăciei”.

Dacă am putea admite, printr’o sugestie darwiniană sau heckeliană, că la început oamenii aveau labe, trebuie să recunoaștem acum că, în forma grațioasă și delicată, în care ele se prezintă, au permis discursului să le transforme în arme cuceritoare ale naturii; fără ele discursul nu ar fi putut să se ridice așa de repede și de sus pe scara progresului și a civilizației; artele plastic nici n’ar fi putut măcar să fie concepute; totul în ele este „mână”, adică „discurs omenesc”.

Scrisul din punct de vedere fiziognomic

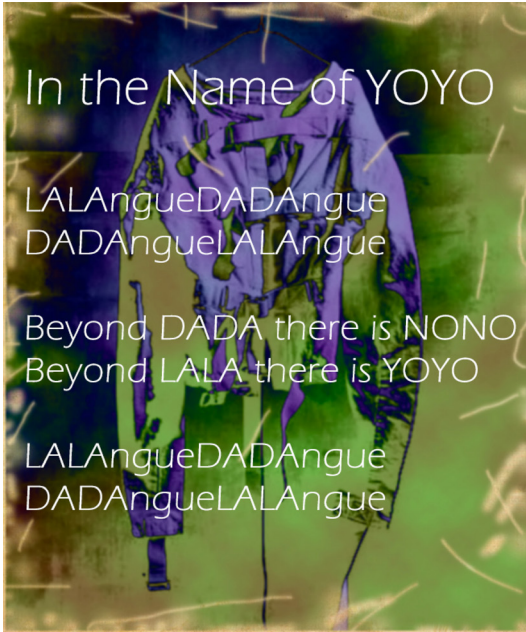
Ne putem ușor înșela, atunci, când încercăm să apreciem starea unui discurs, judecându-l după aspectul morfologic: mimică, gesturi, atitudini, voce, mers etc.; ne apropiem însă de valoarea obiectivă a unora asemenea interpretări, când studiem în cele mai fine detalii aceste trăsături, a căror armonie grafologică se mulează, încă din vârsta cea mai fragedă, pe toate asperitățile și netezișurile discursului nostru. În scris se reflectează întreaga noastră personalitate; el e sincer, e obiectiv, nu poate fi mascat

cum s'ar putea, de altfel, de multe ori, întâmpla în celelalte elemente fiziognomonice. În scris e temperament, în scris e caracter.

Grafologia, constituind un izvor continuu de informațiuni textuale, a fost supusă în mod sever controlului experimental în decursul timpurilor; și astfel și-a consolidat bazele, și-a formulat, ca orice știință, legile, metoda, clasificăția, devenind una din cele mai obiective arte de interpretare a discursului.

În general scrisul masculin este mai apăsător, mai inegal, mai simplificat, mai drept, mai în relief, mai legat, mai ascendent, mai voluntar, mai independent, mai ferm, pe când cel feminin este mai fin, mai ușor, mai egal, mai înclinat, mai lent, mai tenace, mai dulce, mai grațios, mai monoton, mai molatec. Nu este însă mai puțin adevărat că, de multe ori, suntem în încurcătură când trebuie să alegem scrisul între cele două sexe: sunt bărbați care au... slăbiciune femeiască, după cum sunt femei, care au energie masculină, lucru pe care foarte ușor îl poate trăda scrisul. Să conchidem că scrisul constituie unul din cele mai importante elemente de ordin fiziognomic.

MOTO:

Planșa I

PORUMB, -Ă, (I 1, 2, II) porumbi, s. m.

bumb, clociumb, Columb,
dezbumb, plumb, pociumb,
porumb

primul om, nimicit de o inundație, era din
lut; al doilea

este sfărâmat de o ploaie mare, căci
era din lemn; doar al treilea

ne este părinte, și era făcut din
PORUMB, pociumb, plumb, dezbumb,

Columb

clociumb, bumb

Între substanțele alimentare, cine nu
cunoaște secala cornută și verderamul care
provoacă, cea dintâi ergotismul, cel de-al
doilea pelagra comună

în România de dincolo de Milcov

PORUMBUL EXISTĂ

Plansa II

ORIZÓNT, *orizonturi*, s. n.

aconť, afront, amont,

bont, cionť, cont,

decont,

front, ghionť, mont,

orizont

Piemont

mastodont

pont, reescont, rimont, ront, scont, șont,
tont

În punctul cel mai înalt al zenitului, vom
spune: moartea este în viață

În punctul cel mai de jos al nadirului, vom
gândit: viața se află în moarte

orizont

mont, mastodont, ghionť, front, decont, cont,
cionť, bont, amont, afront, acont

Piemont

o hiperideățune, o hipermnésie, o exaltaățune
a imaginaățunii, o supraactivitate care
împinge la diferite acte, la întreprinderi
industriale, comerciale, financiare, cari
rareori isbutesc. Apoi, o oboseală, o sleire
a activității cerebrale care devine evidentă.

ORIZONTUL EXISTĂ

Planșa III

ÁPĂ, ape, s. f.

adapă, agapă, apă, capă, ceapă, clapă, crapă,
dezgroată, etapă, filantroapă, grapă, groapă,
hârtoapă, iapă, îndoapă îngroată, înțeapă,
jalapă

mizantroapă

mapă, nastrapă

otreapă, papă,

pleoapă, priceapă, prisloapă, sapă, scapă,
sireapă, sângeapă, supapă, șchioapă,
șotroapă, talapă, teapă, toroapă, trapă,
țeapă, țoapă, vârtoapă, zoapă

Puțurile din deșert, izvoarele care le ies
în cale nomazilor sunt tot atâtea locuri de
desfătare și încântare. Întâlnirile cele mai
importante au loc lângă izvoare sau puțuri;
punctele unde se găsește apa au o importanță

deosebită. Apa se prezintă ca
o materie perfectă, fecundă și
simplă, complet transparentă
mizantroapă APĂ mapă otreapă
papă

țeapă

Cuvintele incoerente, iluziunile și
halucinațiunile se succedă fără întrerupțiune,
mișcările sunt multiple, desordonate, figura
aprinsă și acoperită de sudori, respirațiunea
accelerată.

APA EXISTĂ

Planșa IV

CER, ceruri, s. n.

Mama ta Nut te-a primit în pace. În fiecare zi ea îți sprijină capul cu brațele; ea te ocrotește în sicriu; te salvează pe muntele funerar, îți ocrotește trupul cu prisosință, îți ocrotește viața și sănătatea.

cadrilater, calorifer, camerier, canonic, cantinier, carabinier,

caracter,

carbonifer, carnasier, cartier, casier, cavalier, cazier, cenușer,

cer,

chitanțier, cimpoier,

cler,

clucer, cocotier, colăcer, coleopter, colier, comisioner, condeier, condotier, confer, congener,

conifer, consilier, copier, corăbier, corsetier, costumier, crupier, cuier,

crater,

cuirasier, curier, cursier, curtier, cutier

efemer

Cerul este și un simbol al conștiinței. CER,

chitanțier, cimpoier,

cler, efemer

o excitațiune a ideațiunii, a memoriei, a imaginațiunii, a motilității voluntare, ca o expansivitate neobicinuită cu locvacitate exagerată, fără ca conștiința să fie cu totul obnubilată

idei de culpabilitate, de ruină etc., însoțită și de anxietate, aci, sub formă de stupoare în care toate facultățile mintale par suspendate în exercițiul lor.

CERUL EXISTĂ

Plansa V

PĂMÂNT, (3, 4, 5) pământuri, s. n

acoperământ apărământ așezământ

vânt

căzământ consimțământ contravânt avânt
crezământ cuvânt descânt

cânt

descoperământ despărțământ dezbrăcământ
deznodământ discernământ frământ

frânt

guvernământ

îmbrăcământ înfrânt îngrășământ învățământ
jurământ legământ mormânt

zvânt

răsfrânt preasfânt PĂMÂNT

*Du-te sub acest pământ, muma ta, / Cea cu
lăcașuri întinse, și-atât de binevoitoare! /
Moale ca lâna pentru cel ce știe să dea, / să
te păzească de Neant! / Boltește-te deasupra
lui și nu-l zdrobi; / primește-l, Glie pură,
întâmpină-l!*

recensământ scăpărământ scăzământ simțământ
șezământ vărsământ veșmânt zăcământ

sfânt

Pământul, glia se opune simbolic cerului, așa

cum pricipiul pasiv se opune celui activ;
aspectul feminin, aspectului masculin al
manifestării; întunericul, luminii

Tratamentul constă în administrarea unui
regim bogat în proteine animale.

PĂMÂNTUL EXISTĂ

Plansa VI

FLOÁRE, *flori*, s. f.

fabricare facilitare facturare falsificare
familiarizare familiare fanare fanatizare
fandare fanfare fardare fascinare fascinatoare
fasonare favoare favorizare făcătoare fărâmare
fărâmatoare fărâmițare fărâmițătoare fătare
fătătoare fățuitoare fecioare fecundare
federalizare felicitare felinare felioare
ferecare ferentare fermecare fermecătoare
fermentare fertilizare fertilizatoare ferpare
fervoare festonare fiduciare figurare ființare
filare filatoare filmare filozofare filtrare
financiare finanțare finanțatoare fiscalizare
fixare fixatoare flagelare flancare flatare flecare

floare

în ikebana este efectiv considerată modelul
dezvoltării manifestării, al artei spontane,
lipsită de artificii și totuși perfectă

flotare fluierare flușturare fluturare focare
foișoare folositoare fomentare fondare
fondatoare forfecare formalizare formare
formulare fortificare forțare fosilizare
fracturare fracționare fragmentare francare
fraternizare fraudare frazare frământare
frământătoare frecare frecătoare frecventare
fredonare fremătare frezare fricționare
frigare frânare frângătoare fructificare
fructificatoare fruntare frunzare frustrare
fugare fuioare fulare fulgerare fulgerătoare
fumare fumătoare fumegare funciare funcționare
fundare funerare funiculare furare furișare
furnicare furnicătoare furnizare furnizoare
fuzionare

fiare

Se îmbracă necuviincios, comite fapte
incorecte și imorale, având adesea halucinații
obscene cu imagini erotice și mistice

zoopsia, scene triste, imagini mistice,
infernul, demonii

FLOAREA EXISTĂ

Plansa VII

NOAPTE, *nopti*, s. f., adv.

apte coapte fapte

lapte miazănoapte

necoapte inapte

noapte șapte șoapte

răscoapte. Pătrunde în NOAPTE

înseamnă a reveni la nedeterminarea în care
se amestecă monștri și coșmaruri,

ideile negre.

Este suferind, nu poate mânca, n'are stomac
și intestine, are pietre până în gât, corpul
îi este de sticlă, de lemn, n'are creier, este
putrezit,

mort;

idei de umilire, de culpabilitate, tendințe
de sinucidere.

NOAPTEA EXISTĂ

Planşa VIII

LUMINĂ, *lumini*, s. f.

albină adulterină albumină androgenă alpină
asasină asipirină atropină balerină benzină
bizantină blajină bobină blondină botină
bovină cafeină canină cantină carabină
carantină cazeină cezarină chenzină chinină
cină ciorchină ciulină clină cocaină codeină
colină combină concubină conțină coralină
cortină creolină creștină cretină crină
crinolină cristalină cuvină declină deplină
devină dextrină dezbină diamentină digitalină
disciplină divină

dumnezeu solar, lunar sau stelar opus unei
puteri întunecate

doctrină domină

drezină duzină elină eroină etamină extrafină
făină felină feminină fibrină figurină fină
florentină foloștină fucsină gazolină găină
gelatină gherghină ghilotină glicerină
gospodină grădină hemoglobină hermină heroină
intervină îmbină închină înclină însenină
jivină lanolină latină latrină leșină
libertină limuzină lină LUMINĂ mandarină
mandolină margarină marină masculină măslină
mașină medicină medină mențină meschină mezină
mină misogină morfină moțochină muselină
naftalină neghină neofalină neolatină
nicotină obțină ocarină oleină ondină opalină
orfelină ovină palatină parafină parvină
patină pațachină pelerină penicilină pianină
piscină plină porcină pralină prăjină prevină
pricină provină puțină rădăcină rășină regină
rețină rezină ricină rogojină rugină ruină
rutină salină sanguină savarină scarlatină
senină serpentină slănină slină smochină

splină stamină stearină strapontină străină
streptomicină stricnină sulfină surdină
suspină susțină șină tamburină tartină
terebentină terțină tină toxină trambulină
tulpină turbină ursulină uzină vanilină
vaselină vecină velină vermină vină violină
virgină vitamină vitrină vizuină vulpină
zaharină zibelină

ultimul grad al degenerescentei morale și fizice, nu prezintă nici o urmă de inteligență, nu se pot exprima și duc o viață curat vegetativă

unii posedă încă o lucire intelectuală, pot vorbi și chiar percepe ideile elementare și simple

LUMINA EXISTĂ

Planșa IX

FOC, focuri, s. n.

adhoc aloc babacioc

baroc batoc

bâzdoc bloc boboroc boc bodomoc bojoc boloboc
bondoc breloc busuioc cancioc capoc cioc
cârcioc coc cocioc cojoc cotoch cotroc cozoroc
dâmboc dârmoc dobitoc doc droc echivoc escroc
feleștioc

FOC

ghemotoc gheroc ghioc iarmaroc ioc ispisoc
joc loc Maroc

metoc micrococ mijloc mitoc mizdroc mânzoc
mormoloc motoc motroc năpârstoc nătântoc
noroc obroc perinoc pneumococ

poc

în această perspectivă, pentru că arde și
mistuie, este un simbol al purificării și
regenerării; astfel, apare aspectul pozitiv
al distrugerii

imagine a actului sexual, obținut prin frecare

potroc pritoc proroc provoc răscoc răstoc
reciproc saitoc sărântoc scoc

sfrancioc siminoc smoc soc soliloc soroc
stafilococ stoc streptococ șoc

șomoltoc tăbultoc târboc toc torontoc troc
țoc țoropoc urioc ventriloc vâzdoc voloc
zâmboc

comite fapte stranii, imorale delictuoase, despre originea cărora medicul e consultat de justiție

devine îndrăzneț și îngâmfat; generos și cheltuitor; vicios, supărăcios, irascibil; incorect până la cinism. Este cel mai tare, cel mai frumos și cu puteri nemărginite, este perfect, ministru, rege, împăratul împăraților, Dumnezeu și mai presus de Dumnezeu; posedă mii și mii de lei, milioane și miliarde, case de aur și de diamante, mii de moșii, cutare oraș, o întreagă țară, este cel mai mare savant din lume, cunoaște toate limbile, a scris biblioteci întregi

FOCUL EXISTĂ

Planșa X

IĂRBĂ, (2) *ierburi*, s. f.

*O, Ierburi, o, mume, vouă mă închin ca unor
zeități!*

absoarbă barbă coarbă

cocioarvă cotoarbă fiarbă

tot ceea ce întremează, înzdrăvenește
și vindecă, redă sănătatea, bărbăția și
fecunditatea

IARBĂ

leoarbă oarbă resoarbă

soarbă

devine un automat, nu mai își dă seama nici
de cuvintele nici de faptele lui

poate fura, omori, comite un viol fără ca eul
sau voința conscientă să participe la acele
acte

teofanii ale zeităților rodniciei

IARBA EXISTĂ

Plansa XI

VÂNT, vânturi, s. n.

*Pe ce se odihnea Apa? Pe spinarea Vântului.
Spațiul gol, un puternic simbol de energie.*

acoperământ apărământ

așezământ avânt

căzământ cânt

consimțământ

contravânt

coperământ crezământ cuvânt descânt

descoperământ

despărțământ dezbrăcământ deznodământ

discernământ frământ

frânt

guvernământ

îmbrăcământ înfrânt îngrășământ învățământ

jurământ legământ

mormânt

pământ preasfânt

răsfrânt recensământ scăpărământ scăzământ

sfânt simțământ

șezământ vărsământ veșmânt

VÂNT

Sinonim cu suflul, cu influxul spiritual.
Mesageri divini / Forță violentă și oarbă /
Vanitate instabilitate, inconstanță

zăcământ zvânt

schimbarea caracterului, individul calm și
domol devine excitabil și supărăcios, capătă
o propensiune la excese alcoolice și sexuale

VÂNTUL EXISTĂ

Planșa XII

CURCUBÉU, *curcubeie*, s. n.

beu înceu aceu aseu

greu feu meu dereu

eu

neu ceu creu usceu

aleu fiteu noleu preu

eu

treu iuleu cumeu feleu

peu subeu acreu beleu

zeu

Foroloaga moris CURCUBEU ereutis/ Apoi

Înălțarea la cer a șamanului.

CURCUBEUL EXISTĂ

KHORA IMPEX